

Cvetka z naših poljan.

Tam, kjer Bistra voda z zelenega Pohorja napaja najlepšo dolinico slovenskega Štajerja, je doma naša cvetka Barbika. Povem pa takoj, da je v krstni knjigi drugače zapisana. Imenujem jo tako, da ne bo preveč radovednosti, ugibanja ali povpraševanja zanjo. Barbika ima na vso moč pridno mater; naravno, da se je njenega lepega zgleda navzela drobna deklica že v prvih letih. Še ni jela hoditi v šolo, pa je Jezusa mnogo bolj poznala, kot marsikateri šolski otrok. Njeni starši imajo naročene skoraj vse naše lepe verske liste, in kar je deklica slišala od mame o Jezusu in Mariji in o drugih svetih osebah, to so še dopolnile krasne slike v »Bogoljubu« in »Glasniku«. Komaj je bila začela hoditi v šolo, je že gospod katehet napovedal, da bodo najpridnejši otroci smeli iti že prvo leto šolanja k svetemu obhajilu in sicer za velikonoč. Z Barbikinim znanjem je bil gospod katehet zadovoljen, gospodična učiteljica pa nič kaj. Pa se je kmaľu na bolje obrnilo.

Na god Nedolžnih otročičev so imeli otroci Marijinega vrtca sveto opravilo v namene misijonske ustanove, ki se imenuje — kakor vam je znano — »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«. Prejeli so tudi »zlate listke« sloven. misijonarja St. Podržaja. Po opravljeni pobožnosti so dobili otroci, ki so bili že pri sv. obhajilu, »zlate listke«. Tudi Barbika bi rada kaj storila za misijone; pa kaj, ko je bila še tako majhna, kakor »knof«. Tako so jo namreč nazivali večji otroci. Tudi g. katehet je menil, naj bi še eno leto počakala.

»Saj že sama molim rožni venec naprej, k mašam pa hodim zjutraj z mamo« — se pohvali deklič. Seve, k svetemu obhajilu še ni smela, in to ji je bilo hudo.

Katehetovo srce se je omehčalo. Dobila je listek s pripomnjo: »Boš pa praznega vrnila.« Barbiki se zjasni obraz. Skrbelo jo je le to, češ, kaj si bo mislil misijonar, če ne bo nič svetih obhajil zaznamenovanih na listku!

Novega leta dan je bilo zelo mrzlo jutro. Mati se pripravi, da gre k jutrnji maši zaradi svetega ob-

Veronikin prf.

hajila. Barbika se tudi odloči za prvo mašo. Na mizi se kadi mleko, da bi jo manj zeblo. »Danes ne bom nič mleka« — se opravičuje deklica, ko jo domači silijo. »Samo to glej, da potem ne boš nič stokala ali sitnarila, če te bo mraz stresal« — pripomni mati.

Na tihem je pa vesela svojega otroka, ker je prepričana, da se zatajuje za dobro delo, ki bo prišlo na zlati listek.

K sveti maši sta hodili z materjo navadno v sosedno župnijo, ker je bila pot tja zložnejša in krajša. Ko sta ta dan prišli do razpotja, sili Barbika: »Pojdiva v domačo cerkev, četudi je malo dalj; bova obiskale še grob stare matere.« Mati se ne brani, vedoč, da je hčerkici še za eno dobro delo, ki pride na listek.

V cerkvi se deklica koj izmuzne mamici, ki si je poiskala sedež, pa se pomeša med otroke pred obhajilno mizo.

Po končanem svetem opravilu se Barbika spet privije mami in ji zašepetne na uho: »Danes sem pa tudi jaz dobila Jezusa!« Obraz ji je kar žarel notranjega veselja. Nič ne spomni na mraz, ki je še odraslim pretresal kosti; tako je srečna.

Mati se je zavzela, ko je slišala to odkrito izpoved otrokovo. Kaj naj reče? To je vedela, da je nedolžni otročiček pristopil k mizi Gospodovi v dobri veri in v prepričanju, da ji ni zabranjeno, saj je Jezusa imela tako rada, saj je tako hrepenela, da bi se mogla pridružiti drugim otrokom, ki so že smeli redno hoditi k svetemu obhajilu. Tudi je bila deklica o vsem že razmerno dovolj poučena, da v tem oziru ne bi bilo zapreke. Toda gospod katehet bi moral prej vedeti in dovoliti. Kaj naj torej reče Barbiki? Ali naj jo pokara? Izbrala je srednjo pot: »Gospodu katehetu bova morali povedati, in do velike noči, ko bo prvo sveto obhajilo, tega sama od sebe ne smeš več storiti.« Barbiki se je nekoliko omračil obraz; prejšnja sreča je bila malce zagrenjena.

»Mama, le pojdiva h gospodu. Dva dinarja sem prihranila, ali jih smem dati za »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«? — »Le daj! Kaj pa, če naju bodo pokarali?« — »Pa nesiva jabolk in za novo leto bova voščili. Morda bodo dovolili, da smem iti vsako nedeljo k svetemu obhajilu.«

Mati je bila tako vesela svojega otroka, da ga je privila na srce, četudi te sreče ni razovedala na obrazu. Poiskala je doma nekaj najlepših jabolk in jih pripravila za dar.

Po večernicah sta šli v župnišče. Silno mučno je bilo za Barbiko čakanje, preden so se drugi zvrstili; kajti končno jo je le nekoliko vznemirjala vest, češ, kaj bo gospod rekel, če nisem prav naredila zaradi svetega obhajila. Ko vstopita, vošči ljubeznivo, a nekoliko plašljivo k novemu letu, položi na mizo kopico krasnih jabolk, in ponudi dvodinarček s pristavkom: »To je pa za Sveto detinstvo.« Več ne spravi iz sebe. Gospod katehet poseže brž vmes in se pošali: »Ja, katerim otrokom pa naj pošljem jabolka, ali kitajskim, ali japonskim ali Indijančkom?« — »Ne, ne, jabolka so za vas, za novo leto,« se brž opraviči deklica. Pa spet zastane beseda in ne more začeti tega, za kar je prišla. Kar k mami se stisne, kakor bi hotela reči: Pomagajte vendar!

Ko je tako počasi prišla skrivnost na dan, se gospod — čudno — prav nič ne razjezi, ampak se prav prijazno nasmehne in v šegavi besedi takole govori: »Tako torej? Podkupiti si me hotela, ti navihanka drobna! Le čakaj!« Pri tem požuga s prstom, da je namah ves strah splahnel. Če ima Barbika res Jezusa tako rada, da bi ga želela vsako nedeljo prejeti, naj to tudi pokaže in naj se nauči v prihodnjih dneh vsaj kratke obhajilne molitvice na pamet.« Obljubili sta in se poslovili.

Še dolgo potem je razmišljal g. katehet ves ta dogodek, hkrati pa ugotovil to-le: Ko bi imeli le četrtno tako dobrih mater in tako vnetih prvoobhajank! Koliko lažje delo bi imeli veroučitelji in koliko več trajnih uspehov bi bilo! Krščansko življenje bi vse drugače cvetelo kot zdaj!

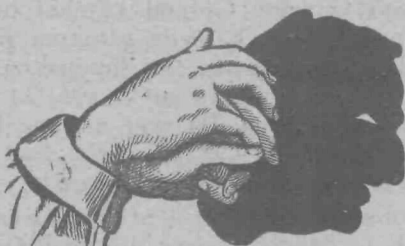
Barbika se je vsega naučila, kar je bilo treba. Pomagala je mati, poučevala sestrična. Nekajkratov je prišla deklica v župnišče k pouku, nato je opravila sveto spoved in smela hoditi po Jezusa vsako nedeljo. Sredi med očetom in materjo je klečala. »Venček bo pa dela na glavo, ko bo skupno prvo sveto obhajilo« — so rekli starši.

Odslej je Barbika pohitela včasih tudi na delavnico k mizi Gospodovi. Kar v nahrbtniku je nesla zajtrk s seboj; gredoč iz cerkve se je pa odteščala.

Vsi so bili veseli Barbikine gorečnosti. Le stari oče, ki ga novi duh časa še ni razmajal, da bi se odločil za večkratno kot mesečno sv. obhajilo, je na peči sedeč večkrat brundal: »Če boš le potem, ko boš velika, tako vneta!« Spomin mu je vhaljal tja v razburkana mladostna leta... Blagor pa njemu, ki je tudi mladostna leta v poštenosti in z neomadeževanim srcem daroval Bogu!

—u —u

*Če so prsti
v taki vrsti
osi zloženi,
pa na steni
glava stara
se pričara
v senčni sliki
kar velik!*

To so skrbi....!

Kako se pa danes ščinkavec in njegova tovarišica sučeta tam na vrtu. Od jutrnje ure naprej sta neugnana: zdaj sem, zdaj tja. Nič časa za kramljanje, za vsakdanjosti in pohajkovanje. Treba je znesti vse potrebno stavivo za dom bodoči družinici: iverice, vejice, mehka vlakenca, ličje, betve, nitke, laske, nežno perje, — in vse to sproti skladati, urejevati v lepo, zaokroženo bivališče. Gradba je toliko napredovala, da je gospodarica ščinklja pomerila in poskusila, če se bo dalo stanovati. Malo tesno se ji je zdelo, pa je ves opaz in vse ogrodje nekoliko razgibala na široko. Svojo zadovoljnost je povedala v nam nerazumljivih izrazih, pink, pink, pink. Najbrž je namignila svojemu skrbnemu možičku, ki je medtem nekajkratov zapel svoj svatovski »grižu«, da je treba zdaj še zadnja olupševalna dela dovršiti. Očka ščinkavec je vedel, da gre zdaj za zunanjo lepoto in notranjo opravo »gradiča«, za kar je treba časa, umevanja in primerne ukusa. Kakor spreten tkalec je zlagal doneseno stavivo, primerjal, gladil, valjal, sukal, pritrjeval. Njegov močni kljunček z ostro konico mu zaleže za vse orodje: za kladivo,